

Sygn. akt II AKo 59/17

POSTANOWIENIE

Dnia 20 czerwca 2017 roku

Sąd Apelacyjny w Krakowie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSA Barbara Nita-Światłowska

Protokolant: st. sekr. sądowy Barbara Zembala

Przy udziale Prokuratora Prokuratury Regionalnej w Krakowie Stanisława Pieczykolana

po rozpoznaniu w sprawie

D. P.

skazanego z art. 110 włoskiego kodeksu karnego oraz z art. 291 bis i 291 ter ust. 2 lit d. dekretu Prezydenta Republiki Włoskiej z 23 stycznia 1973r.

prośby obrońcy D. P. i pełnomocnika siostry skazanego

na podstawie art. 564 § 3 k.p.k.

postanawia

pozostawić prośbę skazanego o ułaskawienie bez dalszego biegu

albowskiem

Sąd Apelacyjny prośbę skazanego o ułaskawienia zaopiniował negatywnie, a opinię negatywną w tym przedmiocie wydał również Sąd Okręgowy w Krakowie.

Sygn. akt II AKo 59/17

OPINIA W SPRAWIE PROŚBY O UŁASKAWIENIE

D. P.

skazanego wyrokiem nr 430/08 Reg. Sent. nr 302/08 Reg. Gen. nr 854/06 R.G.N.R. włoskiego Sądu w T. z 6 listopada 2008 roku, który uprawomocnił się 31 października 2009 roku za czyn, który według prawa polskiego stanowi przestępstwo skarbowe kwalifikowane z art. 54 § 1 k.k.s. i art. 86 § 1 k.k.s. na karę 3 lat i jednego miesiąca pozbawienia wolności, której wykonanie zostało przejęte postanowieniem Sądu Okręgowego w Krakowie z 19 stycznia 2017 r., sygn. III Kop 3/17, utrzymanym w mocy postanowieniem Sądu Apelacyjnego w Krakowie z 15 lutego 2017 r., sygn. II AKz 34/17.

Dnia 20 czerwca 2017 roku

Sąd Apelacyjny w Krakowie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący:	SSA Barbara Nita - Światłowska
-----------------	--------------------------------

Protokolant:	st. sekr. sądowy Barbara Zembala
--------------	----------------------------------

Po wysłuchaniu wniosku Prokuratora Prokuratury Regionalnej w Krakowie Stanisława Pieczykolana

postanowił

zaopiniować negatywnie prośbę o ułaskawienie skazanego D. P..

UZASADNIENIE

D. P. został skazany wyrokiem zaocznym z 6 listopada 2008 roku nr 430/08 Reg. Sent. nr 302/08 Reg. Gen. nr 854/06 R.G.N.R. włoskiego Sądu w T. za czyn, który według prawa polskiego stanowi przestępstwo skarbowe z art. 54 § 1 k.k.s. i art. 86 § 1 k.k.s. na karę 3 lat i jednego miesiąca pozbawienia wolności, która została przejęta do wykonania w Polsce postanowieniem Sądu Okręgowego w Krakowie z 19 stycznia 2017 r., sygn. III Kop 3/17, utrzymanym w mocy postanowieniem Sądu Apelacyjnego w Krakowie z 15 lutego 2017 r., sygn. II AKz 34/17.

Pismem z 30 marca 2017 r. obrońca, imieniem skazanego oraz jego siostry, w oparciu o udzielone pełnomocnictwo, na podstawie art. 560 § 1 k.p.k. wystąpił o ułaskawienie D. P. przez “złagodzenie kary pozbawienia wolności w wymiarze 3 lat i jednego miesiąca orzeczonej wobec skazanego na terytorium Polski postanowieniem Sądu Okręgowego w Krakowie, Wydział III Karny z dnia 19.01.2017 r. do sygn. akt: III Kop 3/17, poprzez warunkowe zawieszenie wykonania kary na okres próby wynoszący 4 lata”.

Prośba o ułaskawienie sformułowana w powyższym piśmie jest pierwszą prośbą o ułaskawienie skazanego związaną z karą wymierzoną mu wskazanym powyżej wyrokiem sądu włoskiego.

Uzasadniając wniesioną prośbę o ułaskawienie obrońca skazanego, będący zarazem pełnomocnikiem jego siostry, powołał kilka argumentów.

Pierwszy z nich odwołuje się do tej okoliczności, że D. P. został skazany przejętym do wykonania w Polsce wyrokiem sądu włoskiego na karę, która, gdyby był sądzony za ten czyn w Polsce, nie mogłaby mu zostać wymierzona ze względu na to, iż przestępstwo skarbowe, którego się dopuścił stanowiłoby według prawa polskiego typ uprzywilejowany. W tym kontekście w uzasadnieniu prośby o ułaskawienie podkreślono, że “(...) w tej konkretnej sprawie doprowadziło to do rażącej niesprawiedliwości orzeczonej kary, również biorąc pod uwagę czas popełnienia czynu oraz wieloletnią bezczynność strony włoskiej”. Nawiązując do zachowania skazanego przed popełnieniem wskazanego powyżej przestępstwa skarbowego, w uzasadnieniu prośby o ułaskawienie podkreślono, że D. P. nie wchodził wcześniej w konflikt z prawem, co powoduje, iż sąd polski nawet przyjmując typ podstawowy, a nie uprzywilejowany wymierzyłby mu zapewne karę grzywny oraz karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

Drugi argument, mający wspierać zasadność wniosku o ułaskawienie D. P., nawiązuje do odstępu czasowego, jaki upłynął od czasu popełnienia przestępstwa skarbowego przypisanego mu wyrokiem sądu włoskiego, a nadto do incydentalnego charakteru popełnionego przez skazanego przestępstwa skarbowego oraz jego zachowania po jego popełnieniu.

Trzeci wreszcie argument koncentruje się na stanie zdrowia skazanego, który – jak wskazano w uzasadnieniu wniosku o ułaskawienie – systematycznie się pogarsza.

Uwzględniając wszystkie argumenty przedstawione we wniosku, Sąd Apelacyjny stwierdził, że prośba o ułaskawienie D. P. nie zasługuje na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności podkreślenia wymaga, że instytucja ulaskawienia ma charakter wyjątkowy, zaś jej stosowanie ogranicza się do wypadków szczególnych, w których nadzwyczajne okoliczności sprawiają, że względy sprawiedliwościowe lub humanitarne uzasadniają złagodzenie lub darowanie kary.

Na płaszczyźnie ustawowej, w art. 563 k.p.k., sprecyzowano przesłanki wymagające uwzględnienia przy rozpatrywaniu wniosku o ulaskawienie. Jest to w szczególności: zachowanie się skazanego po wydaniu wyroku, rozmiary wykonanej już kary, stan zdrowia skazanego i jego warunki rodzinne, naprawienie szkody wyrządzonej przestępstwem, a przede wszystkim szczególne wydarzenia, jakie nastąpiły po wydaniu wyroku.

Nie tracąc z pola widzenia tej okoliczności, że zawarty w art. 563 k.p.k. katalog przesłanek podlegających uwzględnieniu przy rozważaniu wniosku o ulaskawienie ma charakter otwarty, tut. Sąd stwierdza, iż w niniejszej sprawie nie aktualizują się jakiegokolwiek okoliczności, które uzasadniałyby pozytywne wypowiedzenie się w kwestii złożonego wniosku o ulaskawienie.

Okoliczności takiej nie stanowi w szczególności wyeksponowany w uzasadnieniu prośby o ulaskawienie fakt, że za przestępstwo skarbowe, za które D. P. został skazany wyrokiem sądu włoskiego, nie zostałaby mu przez sąd polski wymierzona kara tak surowa, jak ta, której wykonanie zostało przejęte wskazanym powyżej postanowieniem Sądu Okręgowego w Krakowie, utrzymanym w mocy przez Sąd Apelacyjny w Krakowie.

W tej kwestii przypomnienia wymaga, że postanowieniem z 19 stycznia 2017 r. Sąd Okręgowy w Krakowie na podstawie art. 607s § 1 k.p.k. odmówił wykonania dotyczącego D. P. europejskiego nakazu aresztowania wydanego przez Prokuraturę Republiki Włoskiej przy Sądzie w Udine, a nadto - na podstawie art. 607s § 3 i 4 k.p.k. - orzekł o wykonaniu na terytorium Polski kary pozbawienia wolności w wymiarze 3 lat i 1 miesiąca wymierzonej temu skazanemu wyrokiem Sądu w T. z 6 listopada 2008 roku, który uprawomocnił się 31 października 2009 roku za czyn, który według prawa polskiego stanowi przestępstwo skarbowe zakwalifikowane z art. 54 § 1 k.k.s. i art. 86 § 1 k.k.s.

Mając na uwadze powyższe szczególne podkreślenia wymaga tu, że kara pozbawienia wolności wymierzona D. P. we W. została przejęta do wykonania w Polsce z tego powodu, że w sprawie zainicjowanej europejskim nakazem aresztowania wydanym celem wykonania kary 3 lat i 1 miesiąca pozbawienia wolności, która została orzeczona wyrokiem sądu włoskiego, skazany - będący obywatelem polskim - nie wyraził zgody na przekazanie. Odmowa zgody na przekazanie w sprawie dotyczącej D. P. spowodowała aktualizację dyspozycji art. 607s § 3 k.p.k., w konsekwencji czego właściwy sąd zdecydował o wykonaniu na terytorium Polski wymierzonej mu przez sąd włoski kary 3 lat i 1 miesiąca pozbawienia wolności. Zgodnie bowiem z art. 607s § 1 k.p.k., jeżeli europejski nakaz aresztowania wydany w celu wykonania kary pozbawienia wolności dotyczy obywatela polskiego, brak zgody skazanego na przekazanie stanowi przesłankę obligatoryjnej odmowy jego wykonania, przy czym w takim wypadku aktualizuje się powinność, o której mowa jest w art. 607s § 3 k.p.k., przejęcia wykonania kary orzeczonej przez organ sądowy państwa wydania europejskiego nakazu aresztowania.

Kara pozbawienia wolności, która według autora prośby o ulaskawienie jest "rażąco niewspółmierna, nadmiernie surowa i w powszechnym odczuciu społecznym niesprawiedliwa" nie mogłaby być w taki sposób określona, gdyby była przez skazanego odbywana na terytorium państwa, w którym kara ta została orzeczona, tj. na terytorium Włoch, zgodnie notabene z intencją strony włoskiej, która wystąpiła o przekazanie D. P. na podstawie europejskiego nakazu aresztowania w celu wykonania kary.

Skazany, odmawiając zgody na przekazanie go do Włoch, stał się beneficjentem dodatkowej przesłanki odmowy wykonania europejskiego nakazu aresztowania, którą ustawodawca wiąże z polskim obywatelstwem sprawcy.

W tej sytuacji niezasadne jest skuteczne powoływanie się z perspektywy polskiej na nadmierną surowość kary wymierzonej przez sąd włoski, przejętej do wykonania w Polsce tak, jak to nakazuje art. 607s § 3 k.p.k. Domaganie się ulaskawienia z tego powodu prowadziłyby do obejścia przepisów dotyczących zasad przejęcia do wykonania kary, które określa art. 607s § 4 k.p.k.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego prośba o ułaskawienie skazanego D. P. nie zasługuje na uwzględnienie także w kontekście pozostałych powodów podanych w jej uzasadnieniu.

Podkreślenia wymaga, że z perspektywy uregulowania zawartego w art. 563 k.p.k. relewantne są przede wszystkim takie okoliczności, które zaistniały już po wydaniu orzeczenia, z którym wiąże się prośba o ułaskawienie.

Powyższej oceny nie zmienia ta okoliczność, że od czasu popełnienia przestępstwa skarbowego, za które D. P. został skazany wyrokiem sądu włoskiego upłynął znaczny czas. Tu odnotowania wymaga, że zwłoka związana z wykonaniem kary wymierzonej skazanemu prawomocnie we Włoszech wiązała się z jego poszukiwaniem na podstawie europejskiego nakazu aresztowania.

Z kolei argument nawiązujący do zachowania skazanego przed popełnieniem przestępstwa, a w szczególności to, że miało ono charakter incydentalny, bo skazany nie wchodził wcześniej w konflikt z prawem, jako okoliczność sprzed wydania wyroku skazującego, została rozważona przez sąd włoski i nie podlega tutaj uwzględnieniu.

Argument odnoszący się do stanu zdrowia D. P. również nie stanowi okoliczności, która wskazywałaby na zasadność pozytywnej oceny prośby o jego ułaskawienie. Ze sporządzonej w Zakładzie Karnym w P. opinii o stanie zdrowia skazanego z 10 kwietnia 2017 r. jednoznacznie wynika, że może on przebywać w izolacji penitencjarnej i być leczony w warunkach więziennej służby zdrowia (vide k. 33).

Krytycznego odnotowania wymaga tu nadto, że skazany nie stawiał się do odbycia kary przejętej do wykonania w Polsce. Jak wynika z opinii o skazanym z 11 kwietnia 2017 r. do odbycia kary został doprowadzony (vide k. 41), co – obok zasygnalizowanego tam braku odpowiedzialności D. P. oraz podatności na negatywne wpływy środowiska – nie rokuje pozytywnie, co do prognozy kryminologiczno-społecznej dotyczącej skazanego, choć z przywołanej powyżej opinii wynika także szereg pozytywnych okoliczności odnoszących się do jego osoby.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego w sprawie D. P. nie zachodzą okoliczności wskazane w art. 563 k.p.k., które powodowałyby zasadność prośby skazanego o ułaskawienie. W szczególności, z powodów wyliczonych powyżej, okoliczności przywołane w uzasadnieniu wniosku o ułaskawienie nie mogą być uznane za takie, które powodowałyby, że dalsze wykonywanie kary pozbawienia wolności wobec skazanego stało się niesprawiedliwe lub niehumanitarne.

Wobec powyższego negatywnie zaopiniowano prośbę o ułaskawienie D. P..